

(Auteursecchten & Copyrights: Fleur van Loon)

DE LEGENDE VAN TIR NA NOG DEEL 1

Synopsis

De legende van Tir Na Nog is een mooi en spannend fantasie verhaal dat ik in 2 delen heb geschreven waar veel actie, avontuur, magie en liefde in voor komt. Het verhaal gaat over het goede dat tegen het kwade strijd. Over de wrede demonische Koning Belial de bloeddorstige die de macht over de grote donkere paarse magische fantasie planeet Prionstar te pakken wil krijgen om zo de Koning van het magische fantasie universum het Serpens Aquari Nebula universum te worden en over alles dat er in leeft. Hij heeft de macht over een groot en gevaarlijk leger van bloeddorstige soldaten en hij woont in een duivels koninkrijk dat Draconia heet. Zijn slechte gemalin heet Koningin Lillith de bloeddorstige die in haar eigen fort in Draconia woont. Ze helpt Koning Belial de bloeddorstige zoals hij word genoemd met elk slecht plan en met elke actie waar Belial haar in nodig heeft. Ze leven door het eten van mensen en feeën en van andere fantasie wezens door het drinken van hun bloed. Samen strijden zij tegen het machtigste en sprookjesachtige feeënrijk Tir Na Nog waar de feeën Koning Finvarra de gezegende en de feeën Koningin Oonah de gezegende de macht over hebben. Koning Finvarra en Koningin Oonah hebben samen 2 kinderen. De beeldschone feeën Prins Siegfried de gezegende en de beeldschone feeën Prinses Aurora de gezegende. Prins Tristan de gezegende is een feeënprins van het machtige en magische feeënrijk Rosamund. Zijn ouders zijn de machtige feeën Koning Orrin de gezegende en de machtige feeën Koningin Gwendolyn de gezegende. Prins Tristan wil de beeldschone feeën Prinses Aurora de de dochter van de feeën Koning Finvarra en feeënkonigin Oonah uit de klauwen van de boosaardige Koning Belial de bloeddorstige redden en hij wil graag met haar

trouwen. Koning Belial de bloeddorstige houd haar gevangen in een van de 6 duistere donkere torens van het duistere koninkrijk Draconia. Hij wil haar als ruilmiddel tegen het machtigste feeënrijk Tir Na Nog gebruiken want als hij eenmaal de Koning van het feeënrijk Tir Na Nog is zal dat betekenen dat hij de macht over de fantasie planeet Prionstar en over het hele Serpens Aquari Nebula universum en al het leven zal hebben. Koning Belial heeft een zoon die Prins Helios de bloeddorstige heet die hij als zijn eigen zoon opvoed sinds hij hem als klein kind in het magische bos heeft gevonden. Belial heeft een groot zwart duivels magisch boek waar hij onbeperkt slechte bloeddorstige soldaten uit kan toveren. Prins Tristan de gezegende wil samen met een andere feeën Prins die Prins Brennan de gezegende heet en samen met een groepje soldaten en rijke edelen het slechte magische boek in handen zien te krijgen om het voor eens en voor altijd te vernietigen. Dat zal een einde aan de vreselijke oorlog moeten maken. De mensen en de feeën en alle andere fantasie wezens van alle uithoeken van de planeet Prionstar en van het magische fantasie universum het Serpens Aquari Nebula universum moeten er samen voor zorgen dat Koning Belial het magische en machtigste feeënrijk Tir Na Nog nooit in handen zal krijgen want als dat gebeurt is hun prachtige magische planeet Prionstar en het Serpens Aquari Nebula universum voorgoed verloren. Van alle kanten van de planeet Prionstar en van het Serpens Aquari Nebula universum komen er grote en machtige feeënlegers en rijke edelmannen en prinsen om Tir Na Nog bij te staan in de oorlog tegen de slechte en duivelse bloeddorstige Koning Belial en elk duister slecht leger van de planeet Prionstar van het Serpens Aquari Nebula universum staat aan de kant van de bloeddorstige Koningin Lillith en aan de kant van de bloeddorstige Koning Belial. Tenslotte is de planeet Prionstar een mooie en magische fantasie planeet waar je de meest mooie , grappige , leuke en lieve en magische en ook enge fantasie wezens tegen komt die je je maar kunt voorstellen. Net als het magische fantasie sterrenstelsel waar het met nog 6 andere fantasie planeten in zit. Het Sirion-Vox sterrenstelsel en het magische fantasie universum waar het Sirion-Vox sterrenstelsel zich in bevind het Serpens Aquari Nebula universum. Alles dat er in dat universum leeft is fantasie en magie. De planeten, de zonnen en de manen en de sterren en alle wezens die er in het Serpens Aquari Nebula universum wonen.

Inhoud

- 1. Prins Tristans reis naar Tir Na Nog**
- 2. De weerwolf Loki van het Renshaw woud**
- 3. Cymbeline**
- 4. De edelmannen**
- 5. De vampiers**
- 6. De dood van Lord Fynn Lockheart**
- 7. De feeënprinses Aurora de gezegede**
- 8. Koning Belial en Koningin Lillith**
- 9. De ruzie**
- 10. Het vertrek van Lord Valiant La Croix**
- 11. Morgan Le Fey de tovenaars**
- 12. Het magische bos**
- 13. De feeënprinses Aislinn**
- 14. De feeënkring**
- 15. Het geheim**
- 16. De feeënkonink Finvarra en feeënkoninkin Oonah**
- 17. De tovenaars Merlijn**
- 18. De feeënkonink Finvarra**
- 19. De herberg**

20. Koningin Lilliths huwelijksgeschenken
21. Het schaduwwoud
22. De uil Oehoe
23. Margul en Nyx
24. De ontvoering
25. De feeënprins Brennan
26. Prins Helios de bloeddorstige
27. Lady Laili Marcello -Reginald
28. Lord Valiants La Croix's ingreep
29. Lord Valiant La Croix ontwaakt
30. Het spookhuis
31. Drusilla de vampier
32. De paradijsvogel Sol
33. De terugkeer van Prins Helios de bloeddorstige
34. Het geschenk van Prins Helios de bloeddorstige
35. Het uitstapje
36. Het magische feeënrijk Tir Na Nog
37. Het soldatendiner
38. De oorlog
- 39: Amadeo de zigeunerjongen
40. De zigeuners
41. Het bezoek aan Lord Valiant La Croix
42. De versterking
43. Oma Tizane
44. Lord Grady
45. Amadeo's huwelijksaanzoek
46. Het plan van Boaz
47. De lavendelvelden
- 48 De terugkeer van Merlijn en Morgan Le Fey
- 49:Het magische feenboek
- 50:De raaf Neb
51. Rowena's trouwjurk

- 52. Een nieuwe familie voor Boaz
- 53. De dood van Lord Grady
- 54. Het plan van Boaz en Amadeo
- 55:Woordenlijst
- 56.Biografie

Hoofdstuk 1 Prins Tristans reis naar Tir Na Nog

Er was er eens een grote donker paarse fantasie planeet die Prionstar heette.Het is een planeet die wel 5 keer groter dan onze eigen planeet de aarde is en het is een planeet die in een magisch fantasie sterrenstelsel ligt dat het Sirion Vox sterrenstelsel heet dat in een magisch fantasie universum ligt dat het Serpens Aquari Nebula universum heet. Alles dat er in het Serpens Aquari Nebula universum ligt is fantasie. Fantasie planeten en fantasie sterrenstelsels en fantasie zonnen en fantasie manen en fantasie sterren en fantasie wezens. Zo ook in het magische fantasie sterrenstelsel het Sirion Vox sterrenstelsel.Daar liggen 7 magische fantasie planeten in verschillende kleuren met verschillende klimaten en leefomstandigheden en fantasiewezens. En een van die magische fantasieplaneten is de paarse fantasieplaneet Prionstar waar alleen maar fantasiewezens wonen in allerlei soorten en alles dat er leeftop Prionstar is fantasie. Maar er wonen ook mensen op de planeet Prionstar en er wonen ook verschillende soorten aan feeën stammen in vrede met elkaar ener wonen goede en slechte wezens op de planeet Prionstar die allemaal om de macht van het Serpens Aquari Nebula universum vechten en om alles dat er in het Serpens Aquari Nebula universum leeft. Het Sirion Vox sterrenstelsel heeft 7 grote zilveren fantasiemanen en 3 grote gouden fantasiezonnen en voor de rest heeft het zoals ik al had gezegd 7 magische fantasie planeten en allemaal fantasie sterren in allerlei kleuren die aan de hemel lucht stralen.en

lang geleden was er eens een feeënkonink die Koning Orrin de gezegende heette en de zoon van de feeënkonink heette Prins Tristan de gezegende. De vrouw van Koning Orrin die Koningin Gwendolyn heette was een paar jaar geleden gestorven en sinds die tijd voedde de Koning zijn zoon alleen op. Koning Orrin heerste over een magisch feeënrrijk dat Rosamund heette. Rosamund werd omringd door een gigantisch rozenbos van kilometers groot met allerlei soorten rozen in allerlei soorten kleuren die wel 30 keer groter dan normale rozen zijn en ze ruiken ook 100 keer sterker dan normale rozen en ze geven licht in het donker zoals zo veel magische planten en bloemen en bomen en andere magische dingen in mijn verhaal. De feeën die in mijn fantasie verhaal mee spelen zijn even groot als mensen dat zijn maar er zijn ook heel veel ander soort feeën in mijn verhaal in allerlei soorten en maten en ze geven ook licht in het donker. Prins Tristan wilde heel graag Koning worden maar hij was zelf nog nooit eerder buiten de muren van het Rosamund feeënrrijk geweest. Op een dag zei Koning Orrin tegen zijn zoon "Luister Prins Tristan als je echt Koning wil worden dan zal je eerst het feeënrrijk Tir Na Nog moeten bij staan in de oorlog tegen Koning Belial de bloeddorstige en tegen Koningin Lillith de bloeddorstige. Koning Finvarra en Koningin Oonah zijn onze beste vrienden en onze trouwste bondgenoten. Tir Na Nog wordt bedreigd door de slechte en duivelse Koning Belial.

Hij heeft hun dochter Prinses Aurora laten ontvoeren naar zijn verbannen land dat Draconia heet. Daar woont Koning Belial. Prinses Aurora wordt al een tijd gevangen gehouden in een van de 6 torens van het duister van kasteel Draconia. Belial wil Koning worden van Tir Na Nog en zo wil hij de heerser over de hele planeet Prionstar worden. En als dat gebeurt dan zal het hele universum en al het leven van hem zijn. "Vader" zei Prins Tristan. Hij leek even over zijn woorden na te denken voor dat hij verder ging. "De werkelijke reden waarom ik Tir Na Nog wil helpen in de oorlog is omdat ik met Prinses Aurora wil trouwen maar ik moet weten wat u precies van mij verwacht? Wat wilt u dat ik voor u doe vader?" zei Prins Tristan. "Je moet Koning Belial de bloeddorstige en zijn duivelse leger verslaan want anders zijn wij allemaal verloren. Dan komt er een einde aan onze macht en aan alle schoonheid van onze planeet Prionstar en aan het universum en aan al het leven." Prins Tristan balde zijn vuist en hij zei "Ik beloof u dat ik terug zal keren met Prinses Aurora op mijn paard! En onze kinderen zullen heersen over het magische feeënrrijk Tir Na Nog! Ik breng het hoofd van de duivelse Koning Belial de bloeddorstige in een mandje naar u toe vader!" zei Prins Tristan dapper. "De reis is erg gevaarlijk mijn zoon zei Koning Orrin. Wees voorzichtig

want ik wil je niet verliezen." Hij pakte een klein antiek gouden kistje en haalde er een gouden ketting uit waar een eenhoorn amulet aan hing. Koning Orrin zei tegen zijn zoon "De eenhoorn staat voor kracht, reinheid, schoonheid en eerbaarheid en de drager er van is iemand die eerbaar en moedig is en die nergens bang voor is. Het is ons familiewapen. De eenhoorn is je beschermer.

Dit amulet zal je beschermen tijdens je zware reis en bij het gevecht tegen alle slechte dgen die je gedurende je lange reis zal tegen komen." Hij hing de zware dikke gouden eenhoorn ketting om de nek van Prins Tristan. "En dit is het zilveren zwaard van Merlijn de machtigste tovenaar aller tijden. Het zal van jou de machtigste en beste zwaardvechter maken die er is. Het is nu even voor jou. Het is op het magische eiland Avalon gemaakt. Wees er erg voorzichtig mee want het is een magisch zwaard. Hanteer het juist en rechtvaardig of het zwaard zal zich tegen je keren.

Merlijn de tovenaar heeft zijn zwaard hier ooit laten liggen. Zorg dat het veilig bij hem in Tir Na Nog aan komt." Het was werkelijk een schitterend zwaard. Vervaardigd van goud en zilver en het was heel licht om te dragen. Het woog werkelijk bijna niks en het was ook razend snel. Het prachtige handvat had de vorm van een eenhoorn hoofd en was vervaardigd van puur goud. De 2 grote rode robijnen ogen van de eenhoorn gloeiden rood op. Toen Prins Tristan het magische zwaard van zijn vader aan nam voelde hij de kracht van het magische zwaard als een warme gloed door zich heen stromen.

Prins Tristan had zelf ook een prachtig koninklijk magische zwaard dat hij altijd bij hem op zijn rug droeg. Hij was ook heel erg trots op zijn eigen zwaard dat veel groter dan het zwaard van Merlijn de tovenaar was. Prins Tristans zwaard was een groot zwaar zilveren zwaard met aan het uiteinde van zijn prachtige magische en koninklijke zwaard het handvat van een grote gouden roos omdat het van het magische feeënrijk Rosamund afkomstig was en Prins Tristan was er altijd heel erg trots op en hij was er altijd heel erg voorzichtig mee en hij zorgde altijd goed voor zijn koninklijke spullen. De Prins kreeg een grote gouden kroon van zijn vader met een grote robijn in het midden op zijn hoofd. "Luister goed mijn zoon " zei de Koning ernstig. "Je zal door het magische bos heen komen en ik moet je goed waarschuwen voor alles wat je daar kan tegen komen. Er zijn grotten met draken die eeuwenoude schatten bewaken en zeemeerminnen die je mee de donkere diepten van het water in sleuren en die je duizenden jaren laten slapen en er zijn beeldschone feeën waar je voor altijd verliefd op kan worden of die je tot in de eeuwigheid laten dansen in een

feeënkring. Je moet heel goed weten dat alle feeën er dan wel lief en onschuldig uit zien maar ze zijn alles behalve dat! Er zijn erg veel verschillende soorten aan feeën mijn zoon. Niet alle feeën zijn lief en aardig en ze zijn zeker niet allemaal van hetzelfde soort ras." Prins Tristan snoof hooghartig en stak trots zijn kin voor uit. Hij lachte sarcastisch en zei "Ik kom echt niet in een feeënkring terecht vader. Ik ben geen klein kind meer hoor!" Hij sloeg zijn mooie lange koningsblauwe fluwelen mantel om zich heen en knoopte zijn dure mantel met 2 dikke leren gouden touwtjes aan de boven kant bij zijn nek vast. Op de achterkant van zijn konings blauwe mantel was een grote gouden eenhoorn geborduurd met 2 grote robijnen ogen. "Geef de hartelijke groeten aan Koning Finvarra de gezegende en aan Koningin Oonah de gezegende en geef hen dringend deze brief want hij is heel erg belangrijk. "De feeënkonink overhandigde Prins Tristan een opgerold antiek perkament met het dure koninklijke zegel van hun magische koninkrijk er op. Het was een echt gouden zegel van een grote gouden magische roos wat betekende dat het van het koninkrijk en van hun magische feeënrijk Rosamund af kwam. Bewaar hem goed zoon want er staat zeer belangrijke en geheime informatie in. "Zorg dat niemand anders dan de feeënkonink en de feeënkoninkin van het feeënrijk Tir Na Nog deze boodschap in handen krijgt." "Ik beloof het vader" zei Prins Tristan plechtig. De volgende ochtend zadelde de feeënprins zijn paard Azura wat hemel juweel betekent. Zijn magische feeën paard bewoog sneller dan het licht en was witter dan de witste sneeuw. Zijn ogen waren groot en hemelsblauw en Azura luisterde alleen maar naar de feeënprins Tristan. Het koninkrijk Tir Na Nog was het mooiste en het machtigste feeënrijk dat er in het universum bestond. Rond om het koninkrijk was een groot helder blauw magische meer.

Het was zo helder dat als je er in keek het net leek als of je in een spiegel keek. Het bijzondere van het meer was dat je spiegelbeeld je liet zien wie je in werkelijkheid was. En dat kon sommigen heel erg afschrikken of juist niet. Wanneer de zon op het water scheen leek het water net goud en wanneer de maan en de sterren er op schenen leek het net zilver. In het water zwommen sierlijke witte zilveren, gouden en paarse zwanen en op het water dreven hele grote gekleurde waterlelies waar af en toe een klein soort feeën in zat te zingen of die bezig waren met zich zelf mooi te maken. In het meer leefden 3 beeldschone zeemeerminnen en als ze je aan keken dan keken ze recht in je hart en in je ziel. Ze konden prachtig zingen en ze zongen de hele dag door. Of ze waren bezig met hun lange haren te kammen met een grote gouden kam. Hun gezang was hypnotiserend en kon je de wereld

doen vergeten. Sommige ongelukkigen vielen door hun gezang in een eeuwigdurende slaap die alleen ongedaan kon worden gemaakt door een speciaal medicijn dat alleen de feeënkoningin Oonah de gezegende in haar bezit had. Soms sleurden de mooie zeemeerminnen iemand mee de donkere diepten van het magische meer in. Zo waren er al velen ongelukkigen verdronken en verslonden door de zeemeerminnen van het meer. Ze hadden wel duizenden mannen harten gebroken. Het waren 3 zeemeerminnen die zo mooi waren dat het je blind kon maken als je naar hen keek. Hun namen waren Bellarnis, Celes, en Seybin. Rond om het meer groeiden allemaal bloemen, bomen en kruiden. Van hele hoge lelies, magnolias, gebroken hartjes, wilde rozen, wilde tijm, salie, driekleurige viooltjes, klaver, boterbloemen, hazelaars, lijsterbessen, anjers, madeliefjes, rozemarijn, sleutelbloemen tot wilde hyacinten en meidoorns. En ze hadden allemaal magische en geneeskrachtige eigenschappen. Ondertussen reed Prins Tristan door het magische rozenbos en raakte hij bedwelmd door de krachtige zoete geur van de wilde rozen. De grote bijen in allerlei soorten kleuren gonsden zachtjes en dronken gretig van de honing. Overal vlogen schitterende vlinders die zo groot waren als een mensenhand en die alle kleuren van de regenboog hadden. Prins Tristan sloot zijn ogen en dacht aan de mooie feeën Prinses Aurora van het magische en machtige feeënrijk Tir Na Nog. In haar diepe groene ogen kon hij het paradijs zien en in haar glimlach zag hij liefde. Haar haren waren net gesponnen goud en het licht van de zonnestralen straalde er van af. Haar huid was sneeuw wit en glansde als het licht van de maan. De magische sterren dwarrelden van haar af ze rook naar magische wilde tijm. Als er een perfecte vrouw bestond dan was het de feeënprinses Aurora van het magische feeënrijk Tir Na Nog het wel. Er was maar een vrouw in het universum zoals zij. Prins Tristan had nog nooit een mooiere vrouw dan de feeënprinses Aurora gezien. Ze waren voor elkaar gemaakt. Hij was de zon en zij was de maan.

Hoofdstuk 2 De weerwolf Loki van het Renshaw woud

Het was 7 dagen reizen naar het magische feeënrijk Tir Na Nog en Prins Tristan moest nog een flink eind rijden voor dat de zon onder ging en het ijskoud zou worden in het enge magische bos. Want het was er heel eng en koud in de avond. Het kon er zelfs zo koud worden in de avond dat alles in het bos met een dikke laag ijs bedekt zou worden. Hij had een bruine leren buidel mee genomen met grote gouden munten, een tas met bruin brood, een fles rode wijn en een paar appels. Hij nam een van de appels en begon er van te eten. Het waren gouden appels die in hun boomgaard groeiden en ze waren verrukkelijk zoet en sappig. Elke keer dat de zon er op scheen gingen ze nog meer glimmen en met elke hap leek

hij de sterke zonnen energie te voelen die de appel bezat. Tristan voelde zich meteen minder bedwelmd en veel beter dan daar voor.

Hij had nauwelijks gegeten of gedronken voor zijn vertrek omdat hij geen tijd te verliezen had. Hoe zou het met Prins Siegfried gaan? dacht hij. De laatste keer dat ze elkaar hadden gesproken was hij bezig om te leren schieten met een kruisboog en was hij bezig met schermles van de edelman Lord Valiant La Croix die net als Prins Siegfried ook een vriend van Prins Tristan was.

Ik vraag me af hoe het hem is vergaan dacht Prins Tristan. Hij zal nu ongetwijfeld zijn schiet papiertje wel in zijn zak hebben. Hoe veel doden zouden er al zijn gevallen op zijn grondgebied? dacht Prins Tristan. Het leger van Tir Na Nog was erg goed getraind maar de duivelse en wrede Koning Belial de bloeddorstige was geen man om zonder handschoenen aan te pakken. Hij kende elk toverboek van A tot Z uit zijn hoofd en hij was duivels slecht en zeer machtig. Elk duister wezen dat er maar bestond was slaafs aan hem toegewijd. En hij maakte elke dag nieuwe duivelse soldaten die hij op riep uit een groot zwart duivels leer magisch boek. Als ik dat magische boek ooit te pakken krijg dan verbrand ik het dacht Prins Tristan. Ik wou dat Merlijn de tovenaer terug was van zijn magische reis naar Avalon dacht hij. Dan zou hij mee kunnen reizen naar Tir Na Nog om tegen Koning Belial en zijn duivelse leger te vechten. Het zou ook kunnen dat Merlijn al in Tir Na Nog aanwezig was. Merlijn had in elk koninkrijk zijn eigen magische toren waar hij een thuis had. Hij was overal welkom en zeer geliefd bij iedereen. Soms verbleef hij in het kasteel Rosamund. Een andere keer weer in een paleis in het magische en machtige feeënrijk Tir Na Nog. Men wist nooit waar hij nu weer was. Hij had het altijd druk. Merlijn kende ook elk toverboek van A tot Z uit zijn hoofd. Hij had zelfs zijn eigen sterren observatorium met 70 deuren en 70 ramen om naar de nachtelijke sterren hemel te kijken. Koning Arthur had het ooit speciaal voor hem laten bouwen. Merlijn schreef zelfs wel eens zijn eigen toverboeken. Al weet ik alles over zwaardvechten ik weet niks over magie dacht Prins Tristan. Ik moet een herberg vinden waar ik kan overnachten. Het is al bijna donker en ik wil niet bevriezen zoals de bomen en planten hier dacht hij toen hij om zich heen keek en al enkele ijspegels aan de boomtakken zag hangen. Hij rilde van de kou. Gelukkig had hij zijn dikke donker bruine bontmantel van berenhuid mee genomen en hij sloeg die over zijn lange fluwelen koningsblauwe mantel heen. Op zijn hoofd zette hij een hoed van wit konijnenbont om zich te beschermen tegen de opkomende kou. Een dichte mist doemde voor hem op. Tristans

moed zakte in zijn keel. Hoe kan ik nou snel een herberg vinden in die enge dichte mist? dacht hij. En waar komt nou weer zo snel die dichte mist ineens vandaan? Hij voelde zich toch enigzins angstig worden bij het steeds donker wordende ijzige koude enge bos. Ineens kwamen de 7 hele grote heldere volle manen van Sirion Vox in de zwarte donkere avond lucht tevoorschijn. De miljarden heldere grote en kleine sterren en de 6 grote gekleurde fantasie planeten schenen aan een steeds donker wordende nacht lucht en zo was meteen ineens het hele magische fantasie bos in een spookachtig sterren en maan licht gehuld. Op sommige plekken in het bos waar Prins Tristan met zijn magische witte paard Azura door heen reed kon je de lichtgevende paddenstoelen en de lichtgevende bloemen in allerlei kleuren en maten van de planeet Prionstar zien want dat was heel normaal op de planeet Prionstar dat de paddenstoelen en de bloemen en de planten en de bomen licht gaven in het donker van de nacht op de paarse fantasieplaneet. De weg waar Prins Tristan op reed gaf ook een spookachtig magisch paars licht. Toen Prins Tristan de avondlucht zo had gezien met die hele grote mooie manen van Sirion Vox en al die miljarden lichtgevende sterren en al die gekleurde fantasie planeten en die enge dichte spookmist dacht hij bij zich zelf maar ik moet toch verder. Ik mag het niet zo snel opgeven. Opeens hoorde hij een zacht eng jammerig spookachtig gehuil wat steeds duidelijker werd. Oh nee dacht Prins Tristan. Dit kan toch niet waar zijn. Wolven! En die zullen wel zeker net zo hongerig en uitgeput zijn als ik. Prins Tristan wilde zijn zwaard pakken toen zijn paard Azura onrustig begon te snuiven en nerveus heen en weer begon te bewegen. "Rustig maar Azura" zei Prins Tristan. "Je moet niet bang zijn. Ik ben bij je en ik bescherm je wel mijn trouwe vriend" en hij klopte zachtjes op de nek van zijn paard. Azura liep onzeker de enge dikke koude spook mist in en Prins Tristan probeerde te zien wat er voor hem stond. Hij hield zijn grote zilveren schild met de gouden eenhoorn voor zijn borst als bescherming. Weer hoorde hij een vaag en eng gehuil wat over ging in een hongerig eng gegrom.

Hij zag 2 grote enge felle groene ogen uit de dichte spookmist opdoemen die hem vals aanstaarden. Oh nee! Het is Loki de weerwolf van het Renshawwoud. Wat doet hij hier zo ver afgereisd van zijn gebied? Hij is zeker door Koning Belial gestuurd om mij te doden dacht Prins Tristan. Hij trok zijn magische zwaard en steeg gespannen van zijn paard af. "Ik zal vechten tot het bittere eind" zei Prins Tristan moedig tegen de grote enge zwarte weerwolf die voor hem stond. " En je zal sterven al moet ik door vechten tot het ochtendgloren weerwolf van het Renshaw woud!" Loki sprong naar voren en greep de arm

van Tristan met zijn lange vieze scherpe tanden. Het bloed spoot uit Tristans arm. Er ontsprong een luide schreeuw van pijn uit Prins Tristans mond. Tristan schudde Loki van zich af en smeed hem hard op de harde stenen liachtgevende paarse bosgrond. Loki schreeuwde het uit van de pijn maar hij stond al gauw weer op. Tristan had echter een grote hap uit zijn arm en het bloede hevig. Hij sloeg fel met zijn zwaard heen en weer naar de enge zwarte monsterlijke weerwolf en raakte hem keihard in zijn flank. Merlijns magische zilveren zwaard lichte fel blauw op in de duisternis. Loki beet vals naar het magische zilveren zwaard maar Prins Tristan was zo snel en zo behendig met het zwaard dat de grote zwarte weerwolf geen kans kreeg om hem nog een keer te bijten. Toen het een tijdje zo door ging en Prins Tristan moe begon te worden en bijna de moed had opgegeven om ooit nog levend uit het gevecht weg te komen hoorde hij een zacht gehinnik. Eerst dacht hij dat het van zijn magische paard Azura was maar dat was niet zo. Toen het gehinnik dichterbij kwam hoorde hij zijn naam roepen. "Prins Tristan ben jij dat echt? Godzijdank hebben we je gevonden! Wacht we komen je helpen!" Het was de feeën Prins Siegfried de broer van de feeën Prinses Aurora van het magische feeënrijk Tir Na Nog met nog een andere ruiter. Het was Lord Valiant La Croix! Lord Valiant was een jonge edelman en hij was de beste vriend van Prins Tristan en van Prins Siegfried. Tristan zwaaide naar zijn 2 beste vrienden. Snel stegen Prins Siegfried en Lord Valiant van hun paard af toen de weerwolf zich razend snel omdraaide en hen vals en recht aan keek. De 7 volle manen van Sirion Vox schenen hun enge spookachtige licht over het lugubere schouwspel heen. Loki rende agressief richting Siegfried en Valiant die meteen hun zwaard trokken. Tristan slaakte een zucht van opluchting.. "Ik begon de moed al bijna op te geven!" zei hij vrolijk tegen zijn 2 vrienden. "Waar bleven jullie nou?" grapte hij. Lord Valiant lachte en zei toen "We komen Belials duivelse schoothondje afmaken!" Maar het was alles behalve tijd voor grapjes want Loki was razend en ze hapte en krabde fanatiek met haar lange nagels en tanden naar de ongewenste bezoekers. Valiant en Siegfried wonnen uiteindelijk door het beest zo uit te putten tot dat Tristan het de genadeslag toe bracht en het met het magische zwaard van Merlijn doodde. Onder luid gejuich reden ze samen richting een gezellige verlichte herberg wat als een roeping uit de duisternis kwam want ze hadden allemaal behoefte aan een stevige maaltijd en aan een lekker warm bed. Er hing een klein uithangbord boven de herberg waar op een hert stond met de woorden herberg het blijde hert. Een knecht deed hun paarden in een

ruime stal. Daarna zadelde hij de paarden af waarna hij ze een grote emmer water met wat hooi gaf. De 3 mannen liepen de grote herberg in.

Het was erg druk maar erg gezellig binnen. De waard van de herberg kwam haastig op hen afgelopen en vroeg waar hij de mannen mee van dienst kon zijn. Prins Tristan zei "We willen graag 3 kamers voor een nacht en een goede en stevige maaltijd." "Wilt u morgenochtend ook een ontbijt?" vroeg de waard aan Prins Tristan. "Dat zou erg welkom zijn" zei Prins Tristan. Hij haalde 5 grote goudstukken uit zijn geldbuidel en betaalde de waard die erg blij was met het gekregen goud. Zijn ogen werden groot van ongeloof. Zo vaak kregen ze geen rijke gasten in hun herberg dacht de man bij hem zelf. "Uw beste kamers" zei Prins Tristan. "En een tafel graag." "Natuurlijk meneer. Zoals u wil" zei de waard van de herberg. Even later kwam de waard terug met een meisje dat lange springerige fel rode krullen had. "Cymbeline zal u verder helpen bij uw bestelling" zei de waard. "Volgt u mij maar heren" zei Cymbeline en ze bracht hen naar een mooie grote antieke kersenhouten tafel waar een grote gouden brede kandelaar op stond waar 2 brede witte kaarsen vrolijk in branden. Binnen brande een gezellig open haard vuur in een mooie grote middeleeuwse open haard. De ramen van de herberg waren van glas in lood en symboliseerden de jacht in het bos uit. Ze waren werkelijk prachtig.

Voor de ramen zaten dubbele dikke zilveren tralies wat Tristan aan het denken zette.

"Dat dient zeker als bescherming tegen de wolven" dacht hij.

"Wat zal het zijn heren?" vroeg Cymbeline. "3 grote mokken schuimend bier graag" zei Lord Valiant haastig. Hij barste van de dorst. Zijn keel was kurkdroog en voelde aan als schuurpapier. Hij kon niet wachten tot dat hij iets te drinken had. "En een groot bord gemixte kaasjes" zei Prins Siegfried er achter aan. "Ja doe dat ook maar" zei Tristan. "Want we hebben heel veel honger. De rest van de bestelling komt later wel." Cymbeline lachte en zei toen. "Het lijkt wel als of u allemaal bent uitgehongerd. Maakt u zich maar geen zorgen want deze herberg staat bekend om het beste eten. Jullie zijn aan het goede adres."

Cymbeline schreef de bestelling op en liep naar de keuken om het door te geven. Even later kwam ze terug met 3 grote brede mokken schuimend bier en een grote houten plank met verschillende soorten kaasjes erop en een groot stuk bruin stokbrood. "Alstublieft heren" zei Cymbeline. "Zelf gebrouwen bier" van de herberg. Ze glimlachte terwijl ze de spullen een voor een op de grote houten tafel zette.

"Dank je wel" zei Prins Tristan die gulzig van zijn glazen mok bier begon te drinken.

"Wat staat er op het menu?" vroeg Lord Valiant nieuwsgierig.

"Hertenbiefstuk met gebakken aardappeltjes en peultjes" zei Cymbeline.

Prins Siegfried lachte en zei toen "Dat was dan het einde van het blijde hert."

Zit er ook saus bij?" vroeg Lord Valiant. Cymbeline knikte en zei "Ja er zit knoflooksaus bij." "Wat is er nog meer behalve een hertenbiefstuk?" vroeg Lord Valiant droog.

"Gebakken wilde eend met kersensaus, aardappelpuree en sperziebonen."

"Doe mij maar de wilde eend" zei Valiant. De 2 andere mannen knikten geïnteresseerd.

"Ja doe ons maar alle drie die wilde eend" zei Prins Tristan hooghartig terwijl hij verveeld om zich heen keek. Overal zaten mensen aan een tafeltje te kaarten of te eten of gewoon een gezellig praatje te maken. Sommigen zagen er erg ruig uit en er waren zelfs edelmannen net zo als zij bij van omringende landgoederen. Cymbeline noteerde hun bestelling en liep naar de keuken. Ze schudde meewarig haar hoofd en dacht bij haar zelf "wat een manieren." "Valiant" zei Prins Tristan. "Ja Tristan"? zei Lord Valiant.

"Waarom zouden hier dubbele dikke zilveren tralies voor de ramen van de herberg zitten?"

"Mmmm best wel een interessante vraag" zei Lord Valiant.

"Wat denk jij Prins Siegfried?" zei Lord Valiant. "De mensen hier lijken erg bang te zijn maar ze proberen het te verbergen. Ze hebben een groot geheim maar ze laten niks los." "Als ik nou heel hard boe zou roepen zouden ze dan schrikken?" vroeg Prins Tristan. Prins Siegfried verslikte zich bijna in zijn bier van het lachen. "Het lijken allemaal van die simpele domme normale mensjes" lachte Prins Tristan vrolijk. "Daar wil ik wel op wedden" zei Prins Siegfried. "Voor 50 goudstukken."

En hij smeed een grote zware bruine leren zak met gouden munten op tafel voor de neus van Prins Tristan. "Mmmm kijk nu wordt het een stuk interessanter" zei Tristan.

"Voor 50 goudstukken wil ik wel heel eventjes voor gek staan alhoewel " en hij trok een nadenkend en zuur gezicht. Hij sloeg zijn armen over elkaar heen en zei "Ik denk toch dat ik er liever 100 goudstukken voor wil hebben" lachte Prins Tristan. "Deal" zei Prins Siegfried. "Maar op een voorwaarde. Je moet wel op de tafel gaan staan en je moet 3 keer heel hard boe zeggen zonder er bij te lachen want anders telt het niet." Lord Valiant had het niet meer en zei toen vrolijk. "Als hij het niet voor 100 goudstukken doet dan doe ik het wel. Ik hoop alleen dat hij achter af niet word afgevoerd naar het gekkenhuis." Ze begonnen allemaal hard te lachen om Valiants grappige opmerking. "Oké" zei Prins Tristan. "Ik doe het wel maar ik wil eerst het geld" grijnsde hij vals. "Nee nee zo is dat is niet

afgesproken" zei Prins Siegfried zakelijk. "Ik heb een idee" zei Lord Valiant. "Je krijgt nu de helft en de andere helft krijg je daarna." "Oké dat is goed" zei Prins Tristan en hij pakte de zware bruine leren buidel goud die voor hem op tafel lag. "Maar als ik later de rest van het geld niet krijg sluit ik je op in een bierton" grijnsde hij tegen Prins Siegfried. "Je hebt mijn woord" zei Prins Siegfried. "Als dat iets uitmaakt voor je. Maar je moet er wel heel serieus bij kijken hoor" zei Prins Siegfried. "Ja want anders telt het niet" zei Lord Valiant. "En je moet eerst met je handen aan je mond zeggen Attentie!attentie! Ik heb een belangrijke mededeling! En daarna zeg je 3 keer heel hard boe en dan zeg je dat was het en dan maak je een diepe buiging en daarna ga je weer op je stoel zitten" zei Prins Siegfried. "Maar het moet wel heel erg eng klinken" zei Lord Valiant. "En als de mensen bang van je worden krijg je er nog 100 goudstukken er bij." "Vooruit doe het dan of ben je soms bang?" zei Prins Siegfried. Prins Tristan ging voorzichtig op de houten tafel staan. Sommige mensen draaiden zich om en begonnen op hun voorhoofd te wijzen. Anderen begonnen hard te lachen. Tristan probeerde zo serieus mogelijk te zijn maar het lukte hem nauwelijks. Daarna begon hij met zijn handen aan zijn mond te schreeuwen en zei "Attentie! Attentie! Ik heb een belangrijke mededeling voor jullie." Het werd doodstil in de herberg. Ineens waren alle ogen op Prins Tristan gericht. "Wat is er dan zo belangrijk mannetje? Heb je aandacht nodig of zo?" schreeuwde een van de ruige mannen die aan een tafeltje zat te kaarten met nog 5 andere mensen. Hij rookte een dikke sigaar en zat aan een groot glas irish whisky met ijs. Boven zijn tafeltje hing een dikke rookwolk van sigarenrook. Lord Valiant en Prins Siegfried begonnen keihard te lachen. "Booeeeh!booeeeh!boeesh!" schreeuwde Tristan spookachtig. Tristan probeerde het zo eng en serieus mogelijk te laten klinken maar schoot toch in de lach. "Dat was het dan " zei hij. Hij maakte een diepe buiging. Met een rood gezicht van schaamte ging Prins Tristan weer aan tafel zitten. Hij probeerde zich snel achter een grote brede gouden kandelaar te verbergen. Valiant en Siegfried waren nog steeds aan het lachen. "Oh ja dat is ook echt lekker belangrijk he!" zei een ruige oude man die een lange witte baard had. Hij nam nog een grote slok van zijn whisky met ijs. Hij was samen met zijn vrienden een spelletje kaart aan het spelen. "Oeh nu was ik echt bang hoor" schreeuwde een van de mannen die aan de tafel van de ruige oude man zat. "Moeten we nu soms weg rennen van angst?" Heel veel mensen schoten in de lach terwijl anderen dachten dat Tristan gewoon een gek was. Prins Tristan zat nog steeds achter de gouden kandelaar verstopt en keek naar een tafeltje waar 4 deftige rijke edelmannen aan zaten. "Valiant die

mannen kennen mijn vader" siste Prins Tristan. "En nu gaan ze vast alles aan hem door vertellen. Ik word overal in de gaten gehouden door mijn vader en zijn spionnen die overal op de planeet Prionstar rond lopen. Ik schaam me dood." Hij zat half onder de tafel verstopt. "Ze kijken onze kant op Tristan" zei Lord Valiant. "Ja" zei Prins Siegfried. "Wat moeten die kerels van ons?" vroeg Lord Valiant. "Niet naar ze kijken!" zei Prins Tristan. "Anders komt er misschien een gevecht." "Ze kijken helemaal niet zo blij" merkte Lord Valiant op terwijl hij naar de 4 edelmaannen bleef staren. "Volgens mij vonden ze het niet zo een leuk grapje."

"Ik vond het een heel erg leuk grapje" zei Prins Siegfried lachend. "En het interesseert me echt helemaal geen ene bal wat zij van ons denken. Als ik wil lachen dan lach ik.

Daar heb ik echt hun toestemming niet voor nodig.

Hier is de 2^e buidel met goud" zei Prins Siegfried en hij gooide hem naar Prins Tristan toe. "Alhoewel je eigenlijk wel een beetje hebt gelachen. Ik moet het goud eigenlijk weer van je afpakken." Hij lachte. "Hartelijk dank Siegfried" grijnsde Prins Tristan. "Wat aardig van je. Je bent toch wel erg gul met je beloningen." "Als je het te veel vind mag je het ook wel weer terug geven hoor" grapte Prins Siegfried. "Nee nee" zei Prins Tristan. "Zo is het goed." Gretig stak hij de 2^e buidel goud in zijn dure witte leren tas. Daarna ging hij weer op zijn stoel zitten en probeerde zo weinig mogelijk naar de 4 edelmannen te kijken die net aan hun voorgerecht waren begonnen. Op hun tafel stond een grote zilveren karaf met rode wijn en 4 grote zilveren kelken met kleine engelenkopjes er op. Ze droegen allemaal blauw witte fluwelen kleding en schitterende blauw witte fluwelen hoeden met grote witte fazanten veren die hun hoofd toiden. Ze droegen lange witte zijden handschoenen en lange zachte bruine leren rijlaarzen. Alle 4 droegen ze een groot duur gouden zwaard op hun rug. Tristan schaamde zich dood en hij wist niet wat hij hier over tegen zijn vader zou moeten zeggen want het zou zeker worden door verteld want Prins Tristan kenden ze ook. "Lord Valiant heb je niet een van je maskers bij je?" fluisterde Prins Tristan. "Dan ben ik minder herkenbaar voor ze." Valiant snoof hooghartig en zei toen "Je moet je niet zo druk maken om die snobs. Je bent hier met ons en niet met hen. Vergeet dat ze er zijn. Je moet gewoon je zelf zijn Tristan" zei

Prins Siegfried. "Want anders heb je helemaal geen leven." "Ja" zei Lord Valiant.

"Laat hen je leven niet verzieken met wat volgens hen wel en niet juist is. Je hebt toch niemand vermoord of bestolen die het niet verdiende?" Tristan schudde zijn hoofd. "Dus is

er niks aan de hand" zei Lord Valiant. Cymbeline kwam aangelopen met het hoofdgerecht en ze zette de dampende wilde eend voor hun neus op tafel neer. Meteen daarna kwam er een ander dienstmeisje met een grote zilveren karaf rode wijn en 3 dure lange doorzichtige kristallen wijnglazen aangelopen die ze voor op de tafel neer zette.

Ze schonk alle 3 de glazen vol met de dure rode wijn. "Mmm dat ruikt verrukkelijk" zei Lord Valiant. "Dat ruikt zeker verrukkelijk" zei Prins Tristan tevreden. "Eerst een toost uitbrengen" onderbrak Prins Siegfried hen en hij hief zijn rode wijnglas terwijl hij ging staan. Valiant en Tristan gingen ook staan en hieven eveneens hun glas. "Op de overwinning en op onze gezondheid heren!" zei Prins Siegfried. "Op de overwinning en op onze gezondheid" herhaalden de 2 andere mannen en ze toosten alle drie tegelijk met hun hun rode wijn glas. Daarna gingen ze weer op hun stoel zitten en begonnen ze aan hun maaltijd. "Het smaakt fantastisch" zei Lord Valiant terwijl hij gulzig zijn wilde eend verorberde. "Nou zeker weten dat het fantastisch smaakt" zei Prins Tristan. "Daar was ik hard aan toe."

Hoofdstuk 3 Cymbeline

"Waarom zitten er hier eigenlijk dikke tralies voor de ramen Valiant?"

vroeg Prins Tristan. "Ik heb geen idee" zei Valiant en hij haalde zijn schouders op.

"Maar ik zal het aan Cymbeline vragen zodra ze gaat afruimen want ik zou toch wel graag willen weten wat er hier aan de hand is. Iedereen lijkt hier doodsbang voor iets te zijn. Dat kan je zo aan de bedrukte sfeer zien die hier heerst. " "Als Cymbeline je vraag beantwoorden wil" zei Prins Siegfried geïnteresseerd. "Misschien heeft ze wel helemaal geen zin om die vraag te beantwoorden" zei Prins Siegfried. "Wil ze dat niet of mag ze dat niet?" vroeg Prins Tristan terwijl hij zijn wenkbrauwen overdreven fronste. "Ik weet echt niet wat er hier gaande is" zei Prins Siegfried. "Maar iets klopt er hier niet. Ik zou zeggen

probeer het eens. Nee heb je. Ja kan je krijgen." Lord Valiant zei toen "Zoals ik al zei ik vraag straks aan Cymbeline wat er hier gaande is." "Wat doe je als ze je vraag niet beantwoord?" vroeg Prins Tristan. "Dan rijg ik haar aan mijn zwaard en beschuldig ik haar van samenzwering met Koning Belial de bloeddorstige" antwoorde Lord Valiant. "Ah dat doe je toch niet" zei Prins Siegfried zachtmoedig. "Het is maar een zielig meisje." "Een zielig meisje?" antwoorde Lord Valiant opgewonden. "Je hebt nog niks van de wereld gezien jongen" zei Lord Valiant. "Schijn bedriegt. Je moet verder kijken dan je ogen je toe laten. Je moet ver achter die hel blauwe kijkers van Cymbeline kijken en dan kan je wel eens van een bittere reis thuis komen." Siegfried fronste zijn wenkbrauwen. "Waar heb je het in godsnaam over?" zei hij. "Heb geduld mijn beste vriend. Je moet nooit bang zijn voor het grote onbekende." Lord Valiant pakte de hand van Siegfried stevig beet en bleef hem geheimzinnig aan kijken. "Wat is er aan de hand?" vroeg Prins Siegfried. "Bereid je voor op een groot gevecht deze nacht" zei Lord Valiant. Ik heb het net gezien in een visioen. Ik zag het in die duivelse doorzichtige blauwe ogen van Cymbeline." "Waar wil je nou in hemelsnaam heen Valiant?" vroeg Tristan onrustig. "Ik heb het vuur van de hel in haar ogen gezien" zei Lord Valiant met zijn hart bonzend in zijn keel. "Er dansten van die kleine vlammetjes in het midden van haar pupillen toen ze me aan keek. Geloof me ze is een duivels wijf!" "Je moet haar vermoorden!" zei Siegfried terwijl hij ongeduldig naar zijn zwaard greep. "Weet je dit heel zeker Valiant?" vroeg Prins Tristan terwijl hij een grote hap van zijn eend naar binnen werkte. "Ja Lord Valiant weet je dit heel zeker of ben je gewoon aangeschoten door de rode wijn?" zei Prins Siegfried gespannen omdat hij dacht dat er elk moment een gevecht zou los barsten. "Ik weet het 100 procent zeker" zei Lord Valiant. "Jullie moeten me geloven.

Vertrouw me nou maar." "Dag rust" zei Prins Siegfried. "Slapen zal er vanavond wel niet van komen." "Ja" zei Prins Tristan. "Onze rust kunnen we deze nacht wel vergeten." "We mogen in geen enkel geval in slaap vallen gedurende deze nacht" zei Lord Valiant. "Ik stel voor dat we vertrekken" zei Siegfried. We zoeken wel een andere slaappleats. We hebben onze rust hard nodig. Desnoods slaap ik wel in een boom. Overall maar niet hier!" "Ik heb nog wel ergens een hangmat" zei Prins Tristan. "Tssss" siste Valiant sarcastisch. "Zijn jullie nou echte mannen dat jullie meteen de benen nemen als een stelletje mietjes? Kunnen wij samen die duivelin niet aan?

Ik dacht dat ik hier met mannen aan tafel zat te dineren en niet met een stelletje mietjes! Baaaah ik moet kotsen van jullie!" Hij gooide zijn voeten op tafel als een teken dat het diner ten einde was. Hij zag dat iedereen was uitgegeten en vond dat hij dat wel kon doen. Het was wel duidelijk dat het Lord Valiant aan goede manieren ontbrak want iedereen keek hem vol onbegrip aan. "Ik begrijp echt niet dat je vader Koning Orrin jou heeft uitgekozen om naar Tir Na Nog te vertrekken. Jij praat gewoon gezellig samen met Prins Siegfried mee. Alles wat Prins Siegfried doet dat doe jij ook. Het is belachelijk! Hebben jullie dan helemaal geen eigen mening of zo?" zei Lord Valiant tegen Prins Tristan. "Kan je alstjeblijft je voeten van tafel halen Valiant?" fluisterde Prins Tristan die zich uitermate irriteerde aan het gebrek aan manieren dat Lord Valiant toonde. "Ik schaam me dood voor je gedrag." Siegfried fluisterde toen in Tristans oor dat Valiant er nogal aangeschoten uit zag. Lord Valiant trok zijn zwaard en zei

"Dat heb ik wel gehoord hoor Prins Siegfried. Denk je nou echt dat je mij voor leugenaar kan uitmaken?" Boos drukte hij de scherpe punt van zijn zwaard op de borst van Prins Siegfried. Siegfried hapte naar adem en wist even niet wat hij moest zeggen. "Wat bedoel je daar mee?" vroeg Prins Siegfried. "Ik bedoel daar mee dat je me een dronkaard noemt die uit zijn nek zwamt" zei Valiant. "Dat bedoelde ik niet Valiant" zei Siegfried toen. "Maar je moet niet je voeten op tafel gooien. Dat zijn gewoon geen manieren." "Als of jij manieren hebt! zei Lord Valiant. Jij hebt die weddenschap afgelegd! Niet ik." "Maar jij deed net zo vrolijk mee antwoorde" Prins Siegfried ontzet."

"En trouwens het was een grapje." Lord Valiant werd woester en woester.

Hij kreeg een gevaarlijke wilde blik in zijn ogen. "Ik wil Cymbeline spreken!" schreeuwde hij. "Waar is Cymbeline?" Het werd doodstil in de herberg. Iedereen keek Lord Valiant smerig aan. "Je mag dan wel van adel zijn jongen riep een van de aanwezigen. Je behandelt Cymbeline wel zoals zij het verdiend!" "Dat doe ik toch ook!" schreeuwde Lord Valiant. Cymbeline kwam aangelopen en vroeg of ze Lord Valiant ergens mee van dienst kon zijn. "Ja zeker!" zei Lord Valiant. "Je ruimt nu die rotzooi op want anders smijt ik het allemaal gezellig op de grond!"

Cymbeline rilde eventjes van spanning en nam toen rustig de tafel af. Daarna liep ze weg. Het geroezemoes van de mensen in de herberg ging rustig verder. Dit soort scènes waren er kennelijk normaal en niet ongewoon. Toen Cymbeline de tafel had afgenomen begon ze de tafel schoon te vegen met een zachte schuurspons. Lord Valiant geep haar arm stevig beet en

keek recht in haar helblauwe doorzichtige enge ogen. "Wat wilt u van mij Lord?" vroeg Cymbeline enigszins nerveus. "Voor jou is het ten eerste Lord Valiant" zei Valiant gespannen. "Wat wilt u van mij Lord Valiant?" zei Cymbeline geïrriteerd. "En ten tweede" zei Valiant. "Wat is er gaande in deze herberg? Waarom is alles hier gebarricadeerd met dubbele tralies?" "Ik weet niet waar u het over heeft Lord Valiant" zei Cymbeline en ze haalde haar schouders nonchalant op. Ze probeerde zich los te rukken uit de sterke greep van Lord Valiant. Valiant echter klemde nu zijn nagels strak om haar arm tot bloedens toe en maakte zijn grip op haar arm nog strakker. Cymbeline schreeuwde het uit van de pijn. "Ik zeg het nog een keer Cymbeline" zei Lord Valiant. "Wat is er hier gaande in deze herberg? Je hoort me wel. Jij kent niet heel toevallig iemand die Belial de bloeddorstige heet?" Cymbeline kreeg tranen in haar ogen van de scherpe pijn. "Alstublieft " hilde ze. " U doet me pijn." "Dat interesseert me geen ene moer!" schreeuwde Lord Valiant. "Desnoods hak ik je armen er af! Waarom zitten er van die vlammetjes in die blauwe doorzichtige ogen van je Cymbeline? Moet ik er mijn zwaard door heen boren om de waarheid los te krijgen?" zei Lord Valiant woest. Prins Tristan fluisterde dat hij haar los moest laten. "Hou nou op Valiant" zei hij kalm. "Je bent gek geworden door de rode wijn" zei Prins Siegfried. "Laat haar gaan Lord Valiant. Ze is onschuldig" zei Prins Tristan. "Onschuldig? Ben jij onschuldig Cymbeline?" Cymbeline knikte terwijl ze Valiant smeekte om haar los te laten. "Oké Cymbeline" zei Valiant ineens heel kalm. Het was aan zijn gezicht te zien dat hij nadacht. Hij begon vals te grijnzen. "Ik geef je een kans" zei hij. "Ik geef je een kans om je onschuld te bewijzen." Hij haalde een klein paars kristallen flesje uit zijn binnenzak waar een heldere vloeistof in zat. Het flesje had een grote robijnen dop in de vorm van een keltisch kruis. "Als ik dit over je heen gooi en je niet levend verbrand ben je onschuldig" zei Lord Valiant. " In dit kleine flesje zit wijwater van de kerk van het koninkrijk Rosamund waar mijn oom toevallig een hele hoge priester is." Cymbeline probeerde haar zelf los te trekken. Ze begon in paniek te raken en om hulp te schreeuwen. Er was echter niemand die haar te hulp schoot. Er was niemand die in de problemen wilde komen. Iedereen was vrolijk aan het kaarten , dobbelen of druk in gesprek. De 4 edelmannen waren druk in de weer met een spannend dobbelspel om heel veel geld. Een vrolijk gelach steeg op uit de gezellige menigte. Niemand scheen het verder serieus te nemen van wat er zich afspeelde. Niemand had zin om zich er mee te bemoeien of om in de problemen te komen. Prins Siegfried keek

een beetje omhoog naar het plafond en deed net als of hij niks door had. Tristan ging onder de tafel zitten met het magische zwaard van Merlijn stevig in zijn handen geklemd schuilend voor wat er komen ging. Hij kuste het magische zwaard en vroeg het zwaard om hem bij te staan bij het aankomende gevecht. "We gaan allebei rustig tot 3 tellen" zei Lord Valiant.

"Als je dat tenminste kan" grijnsde hij geamuseerd. "Ik kan het natuurlijk ook alleen doen! Dat is veel eenvoudiger." Hij lachte vals zijn prachtige parelwitte tanden bloot.

"1" zei Lord Valiant. "2" zei Prins Siegfried en hij keek verveeld om zich heen de menigte rond. Het leek als of hij de wereld door een waas zag. Alles was vaag. Het leek net of hij alles in een soort van trance zag. De wereld om hem heen leek wel van glas te zijn. Alles klonk zo ver weg van hem. Het zal de wijn wel zijn dacht hij bij zich zelf. Hij sloeg zich zelf een aantal keer hard op zijn gezicht om niet in slaap te vallen. "3" zei Prins Tristan. Hij voelde het zwaard van Merlijn als een sterke magische kracht door zijn handen heen gloeien wat voor hem een teken was dat Lord Valiant het bij het rechte eind had. Valiant gooide in een keer het hele flesje wijwater over Cymbeline heen. Cymbeline haalde fel uit naar Valiant terwijl ze krijsend en vloekend tot stof verteerde. "En nu ga ik slapen" zei Lord Valiant. "Ik heb er nu genoeg van. Weltrusten beste mensen!" Hij rekte zich uit en wilde net de trap naar zijn slaapkamer op lopen. De waard van de herberg kwam geschrokken op hen aflopen en bedankte Valiant voor zijn moedige optreden. "Hoe kan dat nou? Ik begrijp het niet" zei de waard schijnheilig terwijl hij naar het hoopje stof op de grond keek. "Ze werkt hier pas 2 dagen.

Ik vertrouwde het al niet. Hartelijk dank Lord Valiant." "Geen dank geen dank" zei Lord Valiant die heel blij was dat hij iets goeds had gedaan.

"Zij was duidelijk een spionne van Belial de bloeddorstige.

"Ik ben u altijd van dienst wanneer u mij nodig heeft" zei Lord Valiant.

"En de rest van ons hier ook. Maar ik weet nog steeds niet waar die dikke dubbele tralies voor dienen?" De waard leek even na te denken over wat hij hier op antwoorden moest. Hij leek het een nogal vervelende vraag te vinden en hij was duidelijk geïrriteerd over de bemoeienis van Valiant. "Nou wat is er hier gaande?" zei Lord Valiant en hij keek de waard vragend aan. "Dat is gewoon extra bescherming tegen de bandieten heer" loog de waard en een koude rilling liep over zijn rug. "Het zal wel zei" Valiant die duidelijk zijn geduld aan het verliezen was. "Is het hier gewoon frisjes of waait het hier altijd binnen?" merkte Lord Valiant op. "Pardon hoor ik wil me niet met jullie gesprek bemoeien of zo" zei Prins

Siegfried. "Maar waarom zitten er allemaal krassen op de ramen hier?" De waard haalde zijn schouders op terwijl hij het stof opveegde en weg gooide. "Het zal wel van de hongerige wilde dieren komen." zei hij. Iedereen in de herberg staarde geïnteresseerd naar het drietal. Niemand durfde zijn mond open te doen. Een van de edelmannen die aan het dobbelen was liep op hen af en legde zijn handen op de tafel. Hij leunde op zijn handen en zei tegen Prins Tristan " Prins Tristan ik moet je echt even spreken. Je kan niet weigeren, Het is heel erg belangrijk." De andere 3 edelmannen hadden hun ogen allemaal op Prins Tristan gericht. "Eh ja Lord Lockheart" mompelde Tristan terwijl het schaamrood hem op de kaken kwam. "Ik k om zo naar jullie tafel toe" zei Tristan met zijn hoofd naar beneden hangend. "Dat is heel erg fijn jongen" glimlachte Lord Lockheart geveinsd en hij klopte vriendschappelijk op de schouder van Prins Tristan. "Wat leuk om je ook hier te zien!" zei hij tegen Tristan. Daarna fronste hij zijn wenkbrauwen en keek hij minachtend de tafel rond voor dat hij zich resoluut omdraaide.

"Mooi dan gaan wij ook mee hè Tristan?" zei Lord Valiant opgewekt.

"Jaaa" zei Prins Siegfried. "Wat een leuk idee. En dan gaan we samen met zijn allen lekker een glas rode wijn drinken. " " En een leuk dobbelspelletje met zijn allen doen" lachte Lord Valiant hard. "Ik dacht het niet Lord Valiant" fluisterde Lord Lockheart in het oor van Valiant die nog steeds alles maar vaag zag en hij beende terug naar zijn tafel. "Ik heb best wel zin in een duel" mompelde Siegfried lachend. "Ik ook" lachte Lord Valiant. "Laten we Lord Lockheart uitdagen tot een duel!" Schreeuwde hij luidruchtig over zijn schouder. "Ik verveel me dood" zei Prins Siegfried terwijl hij de mensen in de herberg begon te tellen. "Het is hier ontzettend saai."

"Je lacht net als een wijf Lord Valiant" zei prinsTristan terwijl hij zich bijna in een slok wijn verslikte. Valiant sloeg een aantal keren hard op de rug van Prins Tristan. "Zo" zei Valiant. "Ik heb zo juist je leven gered. Dat hou ik van je te goed." Prins Tristan lag half naast zijn stoel. "Kan je in het vervolg wat voorzichtiger zijn?" mompelde Tristan. "Anders breek je al mijn botten nog en dan valt er ook niks meer te redden van mijn leven! Even serieus Valiant" zei Tristan. "Lord Gwydion Lockheart is een van mijn vaders beste vrienden en hij is nog van de oude garde. Hij kan zo verschrikkelijk zeuren over de meest achterlijkste dingetjes maar hij is wel een van de beste zwaardvechters die mijn vader kent. Maak ons alstjeblijft niet ten schande. Hij verteld alles tegen mijn vader en hij geeft mij de schuld van alles wat jullie doen." "Lord Valiant is een schande voor onze soort" fluisterde Lord

Gwydion Lockheart tegen zijn vrienden die allemaal afkeurend hun hoofd schudden en hun gewonnen geld telden. "Goed" zei Prins Tristan die nog steeds van slag was. "Ik ga even naar de tafel van Lord Lockheart en ik kom straks weer terug oké? Ze hebben mij nou eenmaal uitgenodigd om er bij te komen zitten en dat kan ik onmogelijk weigeren." Lord Valiant vond het allemaal wel best en besloot om zelf maar een dobbelsetje met Prins Siegfried te gaan spelen.

"Kom er bij zitten Prins Tristan" lachte Lord Gwydion Lockheart uitnodigend en hij schoof een stoel naar achteren voor Tristan als een teken dat hij er bij moest komen zitten. "Welkom welkom!" zei hij en hij schudde Tristans hand. "Ik zal je even voorstellen aan de andere 3 heren die je overigens wel eens eerder hebt gezien bij je vaders kasteel. Ik ben zoals je natuurlijk al weet Lord Gwydion Lockheart een zeer goede vriend van uw vader en ik ben erg vereerd je te ontmoeten Prins Tristan hoe wel we elkaar al vaker hebben gezien" terwijl hij zijn mooie hoed af nam en beleefd knikte. "Naast mij zit Lord Fynn Lockheart die een verre neef van mij is." Lord Fynn Lockheart nam zijn hoed ook af en zei "Het is een eer u te ontmoeten Prins Tristan" en hij maakte een lichte buiging met zijn hoofd. "Insgelijks" knikte Tristan beleefd. "Naast Lord Fynn Lockheart zit Lord Quinlan Valdiwynn die een goede vriend van ons is." "Lord Quinlan nam zijn hoed ook af" en knikte beleefd naar Prins Tristan. "Aangenaam" zei hij, prins Tristan knikte weer beleefd en antwoorde toen ook "Aangenaam." "Naast Lord Quinlan Valdiwynn zit Lord Oswald Valdiwynn wat de neef is van Lord Quinlan Valdiwynn en eveneens een goede vriend van ons is." Lord Oswald nam zijn hoed af en knikte beleefd zijn hoofd richting Prins Tristan waarop hij zei. "Het is een eer om u te ontmoeten Prins Tristan de gezegende van het feeënrijk Rosamund." "Insgelijks" zei Tristan terwijl hij naar Lord Oswald knikte en hij lachte flauwtjes. Tenslotte zei Tristan. "Ik ben Prins Tristan zoon van Koning Orrin de gezegende en zoon van Koningin Gwendolynn de gezegende van het koninkrijk Rosamund en het is mij een eer u allen te ontmoeten heren. Ik ben hier met 2 vrienden van mij. Lord Valiant La Croix" en hij wees naar Valiant die geen kikk gaf en druk bezig was met het dobbelspel. "En met Prins Siegfried van het magische en machtige feeënrijk Tir Na Nog" en hij wees naar Prins Siegfried die beleefd naar de heren knikte. Het werd weer stil in de herberg en bewonderende blikken gingen in de richting van Prins Tristan en Prins Siegfried waarna er een opgewonden geroezemoes uit de menigte klonk. Veel dames in de menigte begonnen onrustig van hun glaasje water te drinken terwijl ze hun waaiers steeds sneller heen en weer bewogen en geheimzinnig tegen elkaar glimlachten terwijl ze lonkend van achter hun waaier naar Prins Siegfried en Prins Tristan bleven staren. Prins Tristan die alle aandacht die hij kreeg heel gewoon vond ging na een korte stilte verder met zijn speech. "Mijn vader zal ongetwijfeld trots zijn op zulke moedige en sterke heren die helpen bij de strijd tegen de duivelse Koning Belial de bloeddorstige." Daarna zweeg hij even. Hij zag dat de edelmannen door iets werden afgeleid. Opeens zag hij wat hun aandacht trok. Ze

staarden naar het zwaard van Merlijn dat op zijn rug hing. "Is er iets mis heren?" vroeg Prins Tristan fronsend. "Wat doe jij met het zwaard van Merlijn?" vroeg Lord Gwydion enigszins ontdaan. "Kan je daar wel mee om gaan?" vroeg Lord Fynn serieus. "Je moet daar erg voorzichtig mee zijn jongen" zei Lord Gwydion enigszins afgunstig. "Zo hoog is je zwaardvechters niveau niet" fluisterde Lord Gwydion. "Ik ben je vaders beste zwaardvechter dus je kan het zwaard beter aan mij geven jongen" zei Lord Gwydion terwijl hij zijn hand over de tafel heen uit stak. "Ik kan er veel beter mee omgaan dan jij." Tristan zag de hebzucht in de ogen van Lord Gwydion en kwam toen tot de conclusie dat het Lord Gwydion alleen maar om het zwaard van Merlijn te doen ging in plaats van dat hij echt serieus met Tristan praten wou. "Dat zwaard krijg je niet van me Lord Gwydion" zei Tristan.

Hij hield er zijn hand stevig opgedrukt. "Dat zwaard heb ik van mijn vader gekregen. Het is het zwaard van de machtige tovenaar Merlijn. En ik moet er voor zorgen dat het veilig bij de rechtmatige eigenaar terecht komt. Het is mij net zo dierbaar als dat het dierbaar is voor Merlijn. Het is ook het machtigste zwaard dat er is" fluisterde Tristan. "En dat zal de reden wel zijn waarom jij het hebben wil. Het zal mij bij staan in het gevecht tegen Belial de bloeddorstige en dus komt het mij heel goed van pas op mijn reis naar Tir Na Nog." De edelmannen keken hem met een vragende blik in hun ogen aan. "Ga jij naar Tir Na Nog?" vroeg Lord Gwydion.

"Ja zeker" zei Prins Tristan. Samen met mijn vrienden. "Laat ons u vergezellen hoogheid" zei Lord Oswald. "Alleen redden jullie het nooit tegen Koning Belial de bloeddorstige." "Het leger van Tir Na Nog zal ons bijstaan" zei Prins Siegfried die er bij was komen staan en zijn vuist strijdlustig op tafel sloeg. "En dat leger is heel erg sterk." "Maar alle hulp is natuurlijk welkom" zei Lord Valiant die er ook bij was komen staan. Lord Gwydion was helemaal niet blij met de aanwezigheid van Lord Valiant La Croix. Prins Siegfried en hij schoven hun tafel aan bij de tafel van de edelmannen en bleven nog tot laat in de nacht praten over hun plannen om tegen Belial de bloeddorstige ten strijde te trekken. Lord Valiant zag dat Lord Oswald een sigaar op stak en vroeg of hij er ook eentje mocht hebben. "Natuurlijk mag jij een sigaar van me Lord Valiant" zei Lord Oswald. Hij overhandigde Lord Valiant een dikke donkerbruine sigaar.

Lord Valiant grijnsde. Hij deed de sigaar in zijn mond en stak hem aan. "Dat is dan een goudstuk zei Lord Oswald" waarna hij een trekje van zijn eigen sigaar nam en een grote

rookwolk uitblies. Meteen was de kamer gevuld met een heerlijke geur van verschillende soorten kruiden en specerijen. Binnen de kortste keren stond de kamer blauw van de rook. Valiant keek de man vol ongeloof aan. "Moet ik hier echt voor gaan betalen?" vroeg Lord Valiant. Hij grijnsde en zei "Je maakt zeker een grapje." Hij nam een trekje van zijn sigaar. "Je bent zeker een beetje gek om geld voor je sigaren te vragen."

"Nou eigenlijk niet zei Lord Oswald als of het de gewoonste zaak van de wereld was. Want hij komt helemaal van de planeet Nova dus het is best wel een duur sigaartje. Hij is helemaal met een feeënschip naar Prionstar gebracht. Ik heb er toch zeker enkele weken op moeten wachten" kuchte Lord Oswald snobistisch. "Waar ligt Nova in vredesnaam?" vroeg Valiant terwijl hij een gouden muntstuk op tafel gooide die precies voor Lord Oswald terecht kwam. "Dat is de 4de planeet van ons Ophira-stelsel eikel" lachte Lord Oswald terwijl hij het gouden muntstuk haastig in zijn geldbuidel stopte. "Iedereen kent de namen van onze planeten. Alleen jij niet!" bulderde Lord Oswald van het lachen.

"Foei Valiant! Schaam je! Heb je dan helemaal niks op school geleerd?"

"Nou nou er is niks mis met die sigaar" zei Lord Valiant. "Hij smaakt lekker pittig en kruidig" zei hij terwijl hij diep inhaleerde en een dikke vettige rookwolk uitblies. Hij begon hard te kuchen. "Uche uche" kuchte Lord Valiant. "En ik was trouwens de slimste van de klas" grijnsde Lord Valiant. "Lekker hè zo een sigaar?" lachte Lord Oswald. "Mmmm" zei Lord Valiant. "Het gaat wel. Ik heb hier niet zo veel ervaring mee" zei hij terwijl hij een grote slok bronwater nam. "Neem nog een trekje joh" zei Prins Tristan. "Daar word je pas een echte vent van" lachte Lord Oswald. "Het is dom en ongezond" zei Lord Gwydion Lockheart" die vol afgrijzen naar Lord Valiant zat te kijken. "Geniet eens een keer van je leven ouwe chagerijn!" zei Valiant boos terwijl hij voorzichtig nog een trekje van zijn sigaar nam. Hij keek naar zijn sigaar als of hij naar een zeldzame plant keek. "Dan moet je ook geen rode wijn drinken. Dat is ook dom en ongezond zei Valiant." Lord Gwydion werd witheet van woede.

"Durf jij mij de les te lezen ukkie? Jij die geen respect voor niks of niemand hebt? Jij die net uit de wieg bent gekropen? Ik ben wel 30 jaar ouder dan jij hoor ukkie!" "En dat maakt jou mmmm even denken zei Valiant of ik nog kan rekenen 54?" Hij grijnsde terwijl hij een grote rookwalm uit blies. "En noem me geen ukkie oude gek want ik ben toevallig sterker en slimmer dan jij! brulde Lord Valiant boos. "Ik kan trouwens veel beter zwaardvechten dan

jij" zei Valiant hooghartig terwijl hij en grote rookwolk in het gezicht van Lord Gwydion blies.

"Dat neem je terug jij vuil onderkruipsel!" brulde Lord Gwydion.

Hij balde zijn vuist. Valiant leek daar even over na te denken en zei toen

"Ik dacht het niet Lord Gwydion. Waarom zou ik het terug nemen? Het is toch waar?"

Lord Gwydion trok zijn zwaard en daagde Lord Valiant uit voor een duel. "Kom dan als je durft te vechten lafaard die je bent. Beginningetje! Ik geef al 30 jaar les in schermen en in zwaardvechten dus niemand leest mij de les! En jij zeker niet jongen!" Prins Tristan die er schoon genoeg van had gekregen zei toen tegen Lord Valiant. "Kan jij nou nooit eens normaal doen? Hij is wel heel veel ouder dan jij hoor. Ten eerste hoor je respect te hebben voor mensen die ouder zijn dan jij en die ook nog boven je staan en ten tweede is hij een veel betere zwaardvechter dan jij. Hij is ook een van mijn vaders beste vrienden dus gedraag je alstjeblieft tot dat we in Tir Na Nog aankomen en dan mag je net zo veel zwaardvechten als je wil." "Dat win je nooit Lord Valiant zei Lord Fynn. Vergeet dit duel en geef elkaar een hand. Geloof me. Dit is een gevecht waar van wij allemaal het einde niet willen weten."

"Hallo heren!? Mag ik er eventjes tussen door?" zei Prins Siegfried die genoeg had gekregen van het kinderachtige gedoe. "Het is nu wel rond middernacht. Dat jullie het wel even weten. De helft van de mensen hier liggen al in bed dus wees een beetje zachtjes graag en het liefst nog rustig ook want anders dan worden we er straks allemaal uitgegooid." "Niemand kan ons er uit gooien" zei Lord Valiant trots. "Wij zijn van adel en dus wij hebben er recht op om overal te zijn." "Gaan jullie maar even buiten afkoelen" zei de waard van de herberg die het hele schouwspel stilletjes had aanschouwd. Hij opende voorzichtig de dikke eikenhouten deur van de herberg met een grote bronzen sleutel die hij om zijn nek had hangen. Hij keek naar buiten of er niemand aan kwam waarna hij de 7 mannen vlug naar buiten liet. "Als jullie afgekoeld zijn druk je maar 3 keer op de bel. Dan doe ik de deur wel open want dan weet ik dat jullie het zijn. Ik blijf toch wakker tot de laatste gasten naar bed zijn. Ik raad jullie niet aan om te lang buiten te blijven. Ik raad jullie überhaupt af om nu naar buiten te gaan maar jullie zijn toch allemaal knettergek dus wat maakt het uit." Zodra de mannen naar buiten waren deed de waard snel de deur achter zich op een groot zwaar hangslot op slot.

Hoofdstuk 5 De vampiers

"Kijk nou wat jullie hebben gedaan! Dit is jouw schuld Lord Valiant!

Nu staan we hier in de kou omdat jullie zo nodig midden in de nacht een potje moeten gaan zwaardvechten!" riep Prins Siegfried boos. Valiant was woest omdat de waard het lef had om hen er uit te gooien. "Mijn bontmantel ligt nog binnen" zei Prins Tristan.

"Ga hem eens halen Valiant want ik heb het koud." "Eerst een duel" zei Lord Valiant.

"Om mezelf op te warmen." "Je mag mijn mantel wel even hebben hoor" zei Lord Oswald.

"Ik heb toch geen last van de kou." Hij overhandigde zijn mantel aan Prins Tristan. Die was heerlijk ingezoomd met de zachte vacht van een wolf. Tristan sloeg opgelucht de mantel om zich heen. "Dank je Lord Oswald. Dat had ik net nodig."

"Geen dank jongen zei Lord Oswald." Opeens begon het te sneeuwen. Eerst viel de sneeuw heel langzaam naar beneden maar daarna ging het steeds sneller sneeuwen. Dikke